

det ensidig at gaa bort fra en indgaaet Kontrakt. Vi indføre derfor et nyt Middel, nemlig et Paategnings-system; vi sige dog til Husbonden: Vi ville ikke raade dig til at bruge det under Forhandlingerne, det kunde falde Lyendet ind at sige Nei til at gaa ind paa denne Paategning; ti altsaa hellere stille dermed, til Forholdet er stiftet; naar det er stiftet, saa ryk frem med Forlangendet, og naar Du gjør det, saa give vi Dig den Retstilstand mod Lyendet, som negter at gaae ind paa Forlangendet, at det maa betale den halve Ejendoms Tidens Løn og idømmes Bøder paa 4—40 Kr. og eventuelt henføres i Fængsel, saafremt det, hvad der ikke er ualmindeligt, ikke kan betale. En Bestemmelse af den Karakter kan Mindretallet ikke give sin Stemme. Naar nu Mindretallet, om jeg saa maa sige, havde handlet klogt, kunde det have indladt at foreslaa en ny Bestemmelse, saaledes at det blev fritaget for positive Angreb paa den eller rettere Kritik af den, og det kunde simpelt hen have ladet Forholdet blive saaledes, at det beror paa Parternes Overenskomst, om Paategning skulde bruges eller ikke. Men, som jeg sidst anførte, har Mindretallet ikke villet gjøre dette; thi vi anerkjende, at, naar Afgjørelsen beror paa frivillig Overenskomst, har Bestemmelsen om dette nye Paategnings-system ikke det Bærd for Husbonden, som vi indrømme, det bør have. Altsaa have vi ikke haat anden Bei at gaa end at foreslaa, hvad der foreligger i Vædringsforslaget under Nr. 9. — Jeg kommer nu til den anden af den ærede Justitsminister ansøgte Grund; han kaldte nemlig denne Bei for fordærvelig og høist uheldig. Fra det ærede 2det Medlem for 5te Kred (Orenbøll) fremkom der ikke stærke Indvendinger mod dette Vædringsforslag. Han anførte kun, at han i det Hele havde Betænkelighed ved, at der blev givet forskellige Regler for Lyendeforhold af forskjellig Varighed, men begrundede det ikke, og jeg vil altsaa lade dette ligge. Derimod gjorde han en Sidebemærkning til Vædringsforslaget, idet han paaante, at der ikke var givet Forfæstelse for, hvad der skulde følge af, at den Afkrift, som Vedkommende kan forlange, negtedes. Det anerkjende vi ikke som nogen Mangel, thi det har ingeninde været vor Mening, at denne Afkrift skulde kunne forlanges med samme Virkning som den, der iøvrigt er fastsat i Lovforslagets § 7. Falder Nogen paa at negte denne Afkrift, saa har man den almindelige Bei at gaa, nemlig til Domstolene. Andet har man ikke tænkt sig. Vil det ærede Medlem saa gaa videre og sige: Saa mangler jeg en Procesform for denne Sag; saa er det muligt, at han har Ret, det afhænger af, hvorledes man vil forstaa den paagjældende Paragraf i Lyendeloven. Jeg har tænkt mig, at det er en Lyendefag, og at den altsaa maatte behandles som en privat Politifag; men ser man imidlertid, at Udtrykkene i Lyendeloven ikke ere saaledes, at der staar „Lyendefag“, men saavidt jeg husker „Sager

angaende de i denne Lov omhandlede Forhold“, kunde det maasse være, at dette Forhold om Afkriften af Paategningen muligvis ikke kunde komme ind under den almindelige Regel for Lyendefagers Behandling, men det er ogsaa muligt, at en anden Fortolkning kunde gjøres gjældende, og det skal jeg derfor lade staa hen. Skulde der mangle en Bestemmelse om Procesformen i denne Henseende, kunde man jo ganske simpelt tilføie det Fornævnte i § 10, hvor der er anført, hvad der skal behandles som private Politifager. Men det var fra den ærede Justitsminister, at de reelle Indvendinger fremkom, og hvis jeg ikke feiler og sammenblander, hvad der her er indvendt, med de mange andre Ytringer, som ere faldne under den lange Behandling af denne Sag, gif den ærede Ministers Indvending først ud paa, at, naar man indførte den Bestemmelse, at et Lyendeforhold af mindst et halvt Aars Varighed ikke skulde anses for tilstrækkelig stiftet, med mindre den tilfødte Paategning var indført i Studsmaalsbogen, vilde det medføre, at Lyendeforhold overhovedet vilde blive færre og gaa over til mere kortvarige og løftere Arbejdsforhold eller Dagleierforhold. Dette mener jeg, var den Indvending, som den ærede Justitsminister gjorde; skulde den være mindre nysigtig refereret, beder jeg om Undskyldning. Kom det ikke saaledes fra den ærede Minister, saa er dette dog fremkommet fra anden Side, og jeg skal derfor i Korthed tillade mig ogsaa at imøbegaa denne Betragtning. Mindretallet kan ikke sige Andet, end at det ikke har denne Frygt. Det gaar ud fra den psykologiske Betragtning, at, naar det siges i Loven, at saaledes skal det være, denne Paategning skal bruges, der kan ikke komme et Lyendeforhold istand uden denne Paategning, nu kunne I vælge, saa vælge de Paagjældende et godt og sikkert Lyendeforhold fremfor et løst Arbejdsforhold eller Dagleierforhold. Der er saa store Fordele forbundet med det faste Lyendeforhold i Sammenligning med det Sidste, at naar der kun er Valget mellem Lyendeforhold og Dagleierforholdet, saa vælger han under alle Omstændigheder Lyendeforholdet. Dette maa imidlertid blive en Skjønssag, og derefter kunne ærede Medlemmer stille sig overfor de Bestemmelser, som Mindretallet har foreslaaet. Vi nære ikke den Frygt, som er udtalt. Den anden Indvending, som jeg henpegede til, tror jeg ikke, at jeg gjen giver feil, naar jeg anfører, at den løb saaledes, at Paategningen i mange Tilfælde vilde blive givet saa mangelfuld, at den, naar Proven kom, og Sagen kom for Domstolen, vilde kunne stille sig saaledes, at det Forhold, som de Vedkommende troede var et Lyendeforhold, i Virkeligheden slet ikke var det; hvad der var meget uheldigt. Det kunde navnlig stille sig saaledes, at den forlangte Fornævnte blev glemt, at de Paagjældende fort sagt kunde leve sig ind i, at de vare forbundne ved et Lyendeforhold, at der ingen Lov var i